

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 247/05-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. septembra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť L. R., zastúpeného advokátom JUDr. M. B., G., ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 13 ods. 1 písm. a) a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 Cob 6/04 z 22. marca 2005 a konaním, ktoré mu predchádzalo, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. R. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. júla 2005 doručená sťažnosť L. R. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. B., G., ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 13 ods. 1 písm. a) a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Cob 6/04 z 22. marca 2005 a konaním, ktoré mu predchádzalo.

Sťažovateľ vystupoval ako odporca v konaní o zaplatenie 37 511 Sk s príslušenstvom vedenom na Okresnom súde Rožňava (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. Cb 36/01. Žaloba v tejto veci bola podaná Ing. A. M., S. (ďalej len „žalobca“), z titulu nezaplatených faktúr a úrokov z omeškania na základe mandátnej zmluvy z 21. marca 1995.

Porušenie svojich označených práv vidí sťažovateľ v nasledovnom, ním podrobne opísanom skutkovom stave.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. Cb 36/01 z 30. septembra 2003 zaviazal sťažovateľa zaplatiť žalobcovi peňažnú čiastku vo výške 80 861,40 Sk s príslušenstvom, 20 345 Sk ako úroky z omeškania a náhradu trov konania. Konanie v časti o zaplatenie 66 651 Sk prvostupňový súd zastavil a uložil sťažovateľovi zaplatiť trovy konania aj štátu vo výške 7 350 Sk.

O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 1 Cob 6/04 z 22. marca 2005 tak, že potvrdil prvostupňový rozsudok v jeho napadnutej časti a sťažovateľovi uložil nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania.

K namietanému porušeniu označených základných práv podľa čl. 13 ods. 1 písm. a) a čl. 46 ústavy napadnutým rozsudkom odvolacieho krajského súdu došlo podľa sťažovateľa tým, že krajský súd pri rozhodovaní o jeho odvolaní proti prvostupňovému rozsudku nebral do úvahy, že on žiadne povinnosti ani podľa právneho ani iného predpisu v spore voči žalobcovi nemal, ani nemá a napriek tomu ho súdy na splnenie povinnosti zaviazali. Poukázal totiž na to, že ešte pred začiatkom súdneho konania poskytol žalobcovi vyššie plnenie, než aké mu mal poskytnúť podľa uzavretej mandátnej zmluvy č. IČ – 07/03/95 z 21. marca 1995 na spracovanie projektu stavby, na vykonanie a zariadenie inžinierskej činnosti pri výstavbe stavby „DREVOVÝROBA LUD R.“. Rozhodovanie odvolacieho súdu, jeho skutkové a právne závery pri prehodnocovaní prvostupňového rozhodnutia preto sťažovateľ považoval za svojvoľné a nezákonné.

Sťažovateľ v tejto súvislosti žiada, aby ústavný súd deklaroval porušenie jeho základných práv zaručených v čl. 13 ods. 1 písm. a) a čl. 46 ústavy rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 Cob 6/04 z 22. marca 2005, zrušil rozsudok krajského súdu sp. zn. 1 Cob 6/04 z 22. marca 2005 a rozsudok okresného súdu sp. zn. Cb 36/01 z 30. septembra 2003 a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z obsahu sťažnosti sťažovateľa ústavný súd zistil, že jej predmetom je tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho základného práva podľa čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy, podľa ktorého povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd, taktiež práva na súdnu ochranu rozhodnutím krajského

súdu sp. zn. 1 Cob 6/04 z 22. marca 2005 v konaní o odvolaní proti rozsudku okresného súdu sp. zn. Cb 36/01 z 30. septembra 2003.

Povinnosť zaplatiť žalobcovi peňažnú pohľadávku z titulu mandátnej zmluvy č. IČ-07/03/95 z 21. marca 1995 spolu s príslušenstvom a trovami konania sťažovateľovi uložená prvostupňovým rozsudkom bola napadnutým rozsudkom krajského súdu potvrdená.

V prejednávanej veci je zo skutkových zistení súdu prvého stupňa, ktoré odvolací súd nespochybnil, zrejmé, že žalobca si voči sťažovateľovi uplatnil zaplatenie ceny za vykonané práce na základe mandátnej zmluvy z 21. marca 1995. Súd prvého stupňa uznesením uložil znalcovi, aby vyčíslil vykonané práce, t. j. vypracovanie projektu a inžiniersku činnosť v zmysle uzavretej zmluvy a zvlášť práce skutočne vykonané nad rámec zmluvy. S poukazom na znalecký posudok krajský súd potvrdil nárok žalobcu ako oprávnený, pokiaľ ide o zaplatenie ceny vykonaných prác a následne na to aj v časti uplatneného úroku z omeškania. Považoval za preukázané, že žalobca vykonal práce na základe mandátnej zmluvy, ako aj práce vykonané nad rámec zmluvy, ktorých hodnota bola potvrdená znaleckým posudkom, ich nezaplatením by sťažovateľovi ako žalovanému vzniklo bezdôvodné obohatenie.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02). Inými slovami, právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci

všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve.

Pretože v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov, bolo v právomoci ústavného súdu len posúdenie, či účinky výkonu právomoci všeobecných súdov vo veci sťažovateľa, t. j. prejednanie a rozhodnutie žalobcom uplatňovaného peňažného nároku voči sťažovateľovi, je zlučiteľné s citovanými článkami ústavy.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť okrem iného nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 122/02). Ústavou zaručené právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ústavy neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s hodnotením vykonaného dokazovania a právnym názorom všeobecných súdov, teda s ich interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení vo veci sťažovateľa. Z obsahu rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu však vyplýva, že sťažovateľ mohol v tomto konaní, v ktorom bol zastúpený advokátom, namietané skutočnosti riadne uplatniť a navrhnúť vykonanie dôkazov na preukázanie ich opodstatnenosti, že tak okresný súd, ako aj odvolací krajský súd voči sťažovateľovi uplatnený nárok prejednali (dokonca už druhýkrát v odvolacom konaní) a o ňom rozhodli po ústnom pojednávaní a že obidva sudy riadne uviedli vo svojich rozhodnutiach dôvody, pre ktoré žalobu proti sťažovateľovi považovali za odôvodnenú s ohľadom na príslušné zákonné ustanovenia.

Ústavný súd neposudzuje správnosť skutkových zistení a právnych záverov všeobecných súdov, pokiaľ nie sú svojvoľné a nezasahujú do ústavných práv. V okolnostiach prípadu podľa názoru ústavného súdu napadnuté rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 1 Cob 6/04 z 22. marca 2005 do nich nezasahuje bez ohľadu na svoju

správnosť. Preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Práva tvoriace okruh čl. 13 ods. 1 ústavy nesúvisia so skutkovým stavom, v ktorom vidí sťažovateľ porušenie svojich práv. Všeobecné súdy zjavne konali a rozhodovali v rámci svojej ústavou a zákonom stanovenej právomoci. Ich rozhodnutia neukladajú sťažovateľovi povinnosti, ktoré by tieto súdy nemohli v danom prípade uložiť. Preto bez ohľadu na správnosť alebo nesprávnosť napadnutých rozhodnutí nimi nemohlo dôjsť k porušeniu čl. 13 ods. 1 ústavy.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napadnutých rozhodnutí krajského súdu a okresného súdu je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti osobitne nezaoberal a nerozhodoval o nej.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. septembra 2005